

ಹಿಡಿಯಿಷ್ಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹಸಿವಿನ ಮುಂದೆ ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನ ಸೋಲುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗಲೇ ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೆನೆದು ಹೀನಾಯವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ತನಗೂ ಹೆತ್ತವರಿದ್ದು, ಅವರ ತಂಪಿನ ಆಸರೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೀಗೆ ಯಾರದ್ದೋ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಂಗಿನ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಅವರ ಕರುಣೆಯ ಕೃಪೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಸವೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತೇ? ಅಪೂರ್ವ ಅನಾಥಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೊದಲೆಲ್ಲಾ ಬಾಯ್ತುಂಬ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವಿಜಯಮ್ಮನಿಗೆ ಈಗ ಅಪೂರ್ವ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೇ ಲೆಕ್ಕಿಸದವರಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವೋ ಅಥವಾ ಮಗನ ಸಾಂಗತ್ಯದ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲೋ, ಆರೈಕೆಯ ಭರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನೇ ಮೈ ಮರೆತಿಟ್ಟರೋ ಅರಿವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಪ್ರಭಾಕರ ರಾಯರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರ ಔಷಧೋಪಚಾರದ ಪೂರ್ಣ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅಪೂರ್ವಳೇ ಹೊತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ಬೆಳಗ್ಗಿನ ಮಾತ್ರ ನೀಡಿ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಔಷಧವನ್ನು ಎತ್ತಿಟ್ಟು, ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾತ್ರಿ ಅವರ ಊಟ ಮುಗಿಸುವ ತನಕ ಕಾದಿದ್ದು, ಮಾತ್ರಗಳನ್ನು ನೀಡಿ, ಅವರು ಸೇವಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ರಾಯರು, ಸೂರ್ಯ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಮಾತನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆತವರಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಜಯಮ್ಮನ ಬಳಿಯಾಗಲೀ ಸೂರ್ಯನ ಕಡೆ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿಯೂ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

'ಅವರ ಆರೋಗ್ಯ ಹದಗೆಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಲಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸರಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ.' ವಿಜಯಮ್ಮ ಅವರ ಮೌನಕ್ಕೆ ತಾವೇ ಅರ್ಥ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದರೆ ರಾಯರು ತನ್ನ ಆಗಮನವನ್ನು ಹಾರ್ದಿಕವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಸಿವಿಸಿ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

'ಅಮ್ಮಾ ನಿನ್ನ ಗಂಡಂಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಮನೇಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದು ಇಷ್ಟ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನುತ್ತೆ... ನನ್ನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸುವುದಿರಲಿ, ಕಣ್ಣೆತ್ತಿಯೂ ನೋಡೋದಿಲ್ಲ... ನನ್ನನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಅಪರಿಚಿತ ಥರ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ' ಸೂರ್ಯ ಬೇಕೆಂದೇ, ರಾಯರ ಮುಂದೆ ಟಿ.ವಿ. ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತು ಅವರ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರನ್ನು ಅಪೂರ್ವ ಗಮನಿಸಿದ್ದಳು. ಆಗಲೇ ಸೂರ್ಯನ ಮನಸ್ಥಿತಿಯ ಅರಿವಾಗಿ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಕನಿಕರ ಮೂಡುತ್ತಿತ್ತು. ರಾಯರು ತಮ್ಮ ಬಿಗುಮಾನ, ಹಠ ತೋರದು ಅವನನ್ನು ಮನಸ್ಸೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಬಾರದೇ ಎಂದೆನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆಂದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಹಿಸಿ ಅವರ ಬಳಿ ಆಡಲೂ ರಾಯರ ಗಂಭೀರವದನ ಅವಳ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಉಡುಗಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

'ನೀನು ಹೊರಗಿನವು... ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ ಎಷ್ಟಿದೆ ಅದನ್ನು ಮಾಡು' ಎಂದು ಆಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ತಾನು ವೃಥಾ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವರ ವೈಯುಕ್ತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮೂಗು ತೂರಿಸುವ ಹಕ್ಕು ತನಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಅವಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಅವಲೋಕಿಸ ತೊಡಗಿದಂತೆ, ಅವನ ಅಂತರಾಳ ಅವಳಿಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ಉಗ್ರತೆ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕಠಿಣತೆ, ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಒರಟುತನವಿದ್ದರೂ ಅವನ ಹೃದಯ ಮೃದು ಎಂದು ತಾಯಿಯ ಕಂಬನಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕರಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ನಿಲುವೇ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ತಂದೆಯ ಪ್ರೀತಿಗೆ, ಅವರ ಮಾರ್ಗವತೆಗೆ, ಅವರ ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ಸ್ಪರ್ಶಕ್ಕೆ ಹಪಹಪಿಸುವವನ ತೊಳಲಾಟವನ್ನು ಅವಳ ಒಳಗಣ್ಣು ಅರಿತಿತ್ತು. ರಾಯರೇಕೆ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಠಿಣರಾಗಿದ್ದಾರೆ? ಅವರನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬಾರದೇ? ಅವರ ಹೃದಯ ಕಲ್ಲೇ? ಎನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವರ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲೇನಿದೆ ಎಂದು ಅರಿವಾಗುವಂಥ ಸಂದರ್ಭ ತಾನಾಗಿಯೇ ಒದಗಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಆಸುಪಾಸಿನ ಮನೆಯ ಕೆಲವು ಗಂಡಸರು, ಮಹಿಳೆಯರು ಅಂದು ರಾಯರನ್ನು ಅರಸಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ರಾಯರ ಪರಿಚಿತರೇ. ರಾಯರು ಅವರನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರೂ, ಅವರೇಕೋ ಒಳ ಬರಲು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತ, 'ರಾಯರೇ.. ನಿಮ್ಮ ಹತ್ರ ಮಾತನಾಡ್ಬೇಕಿತ್ತು' ಅವರಲೊಬ್ಬ ಹಿರಿಯರು ನುಡಿದರು.

ರಾಯರೇ ಅಂಗಳಕ್ಕಿಳಿದು, 'ಏನು ಹೇಳಿ ಸಾರೆ..?' ಆತ ಮಾತು ಹೇಗೆ ಆರಂಭಿಸುವುದೆಂದು ತುಸು ಅಳುಕುತ್ತ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ನೆರೆಹೊರೆಯವರ ಮುಖವನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡುತ್ತ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮಾತಿಗಿಳಿದ. ವಿಜಯಮ್ಮ, ಸೂರ್ಯ ಮುಂಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತೇ ಇದ್ದರು. ಅಪೂರ್ವ

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ



ಐಸಿಯುನಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಯರನ್ನು ವಾರ್ಡ್‌ಗೆ ಶಿಫ್ಟ್ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಡಿಸ್ಚಾರ್ಜ್ ಮಾಡಲು ವೈದ್ಯರು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬಿಲ್ ಕಟ್ಟಲು ಹಣ ಮತ್ತು ಚೆಕ್ ಬುಕ್ ತರುವಂತೆ ರಾಯರು ಅಪೂರ್ವಳ ಬಳಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸೂರ್ಯ ಮನೆಯಿಂದ ಹಣವನ್ನು ದೋಚಿ ಕೊಂಡೊಯ್ದ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವುದು ಎಂಬ ಆತಂಕ ಅಪೂರ್ವಳಿಗೆ. ಇದನ್ನು ಅರಿತ ಆದರ್ಶ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತರುವ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಪೊಲೀಸ್ ಸಹಕಾರದಿಂದ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಣವನ್ನು ಪಡೆದು ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ರಾಯರಿಗೆ ನಿಲ್ಲಲಾಗದೆಂದು ಕುರ್ಚಿ ಹೊತ್ತು ತಂದು, ಅವರನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು.

'ರಾಯರೇ, ನೀವು ಈ ಕೇರಿಯ ಗೌರವಾನ್ವಿತ ವ್ಯಕ್ತಿ.. ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಅಪಾರವಾದ ಗೌರವ ಇದೆ. ಅದು ನಿಮಗೂ ಗೊತ್ತು..' ಎಂದು ರಾಗವೆಳೆದಾಗ ಅವರಲ್ಲಾ ಬಂದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಅರಿವಾಗಿ ಅವರ ಮುಖ ವಿವರ್ಣವಾಯಿತು.

'ಆದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಿಯನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಲ್ಲಾ. ಅದೇ ನಮಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಆತಂಕ... ಆತ ನಿಮ್ಮ ಮಗ ಅನ್ನೋದೇನೋ ನಿಜ... ಆದ್ರೆ, ನಮ್ಮ ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿ ಬಂದ ಅಪರಾಧಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋದು ಸರಿಯೇ..? ಆರೋಗ್ಯಕರ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇಂಥವನನ್ನು ಇಟ್ಟೊಂತ್ರೆ..ನಾಳೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಮ್ಮಿ ಆದ್ರೆ ಏನಿತ್ತಿ..? ನಾವಿಲ್ಲ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಹೇಗೆ ಬಾಳೋದು..? ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಗೌರವ ಇದೆ... ಮಿಲಿಟರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದವರು ಅಂತ ಹೆಮ್ಮೆ ಇದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಆದರ್ಶ ಕೊಡ್ತೀವಿ... ಆದ್ರೆ.. ನೀವೇ ಈಗ ಮಗನೆಂಬ ಮೋಹಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಹೀಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೇಲಿ ಇಂಥವನಿಗೆ ಸ್ಥಾನ ಕೊಟ್ಟಿ ಹೇಗೆ ರಾಯರೇ..?'

ನೆರೆಮನೆಯ ಮಹಿಳೆ, 'ಪಕ್ಕದ ಬೀದೀಲಿ ಕಳ್ಳತನ ಆಯ್ತು ಅಂತ ಹೋದ್ದಲ ಪೋಲಿಸ್ತೋರು ಬಂದು ನಿಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ಎಳ್ಳೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಲ್ಲಾ.. ಅಂಥವನು ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಇದ್ದಾನೆ ಅಂದ್ರೆ.. ನಾವು ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಹೇಗೆ ಬಾಳೋದು..? ಮನೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಹೇಗೆ ಹೋಗೋದು..? ರಾತ್ರಿ ಮನೆಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿ, ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಹೋದ್ರೆ ಏನಿತ್ತಿ?'

ಪ್ರಭಾಕರರಾಯರು ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ದ್ರವಿಸಿ ಹೋದರೆ, ವಿಜಯಮ್ಮ ನಿಂತಲ್ಲೇ ಕುಸಿದು ಕುಳಿತರು. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎಂದೊದಗಬಹುದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಅವರಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯನಂತೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತನಾಗಿದ್ದ. 'ರಾಯರೇ.. ನಮ್ಮ ಮಾತು ನಿಮಗಿಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ನೋವು ಕೊಡಬಹುದು ಅಂತ ನಾವು ಊಹಿಸಬಲ್ಲೆವು... ಒಂದ್ಲ ಅಪರಾಧಿಯಾದ್ರೆ, ಸಮಾಜದ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅವು ಹಾಗೇ ತಾನೇ ಕಾಣೋದು. ಸಮಾಜ ಕಂಟಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾವು